

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۲/۲۷

احسان الله ارینزی

افریقا

(قسمت سی و هشتم)

اریتریا

(قسمت دوم)

جغرافیای اقتصادی:

نظر اجمالی: اریتریا بعد از استقلال از ایتوپیا با مشکلات زیادی روبرو شد. در قدم اول موج بزرگ یاس و ناامیدی مردم کشور را دربر گرفت که بر کارهای انکشافی تاثیر نامطلوب بجا گذاشت. خشکسالی های دامنه دار و کمبود منابع مالی برای تمویل بودجه ملی و پروژه های انکشافی در صدر این مشکلات قرار داشت. اریتریا یک اقتصاد برنامه محور مرکزی دارد که همه چیز باید در آن از طرف حزب حاکم منظور گردد.

اقتصاد کوچک و عقب مانده این کشور به زراعت معیشتی متکی است و حدود 80% مردم به زراعت و مالداري مصروف هستند. سکتوریکه سهم اندکی در تولید ناخالص ملی یا GDP دارد و مایحتاج مردم به مواد خوراکی را تولید نموده نمیتواند. دولت از اول تا حال استفاده از اسعار خارجی را شدیداً کنترل مینماید. مقررات نسبتاً سهلتر مصوب در سال ۲۰۱۳ نیز به وضع نمک نه نمود و دستیابی به اسعار خارجی هنوز هم مشکل میباشد.

این کشور چند فابریکه کوچک و متوسط تولید اشیای استهلاکی دارد که تکنالوژی آن با معیارهای امروز برابر نیست. عواید کارگران اریتریایی از ممالک خارجی سهم قابل توجه ای در تولید ناخالص داخلی دارد. محصولات گمرکی و مالیات بالای عواید و فروشات قسمتی از عواید دولت اریتریا را تشکیل میدهد.

طی سالهای اخیر چند شرکت کاندایی با شرکای از داخل دولت اریتریا کارهای جستجوی مس و طلا را آغاز نموده اند. سه تا از این سرمایه گذاری ها در سال ۲۰۱۳ به ثمر نشست و تولید مس، پوتاشیم و اندکی طلا در دو منطقه اریتریا آغاز شد. در عین حال دولت مقرراتی را تصویب نمود که سرمایه داران و سرمایه گذاران خارجی فعال درین کشور، میتوانند عواید خود را به پول خارجی، به کشورهای خود انتقال بدهند.

اگر چه بعلت کمی اطلاعات، ارقام و احصائیه ها در مورد اوضاع و احوال اقتصادی اریتریا، قضاوت در مورد چگونگی حالت امروز و پیشین در اقتصاد این کشور مشکل است. با آنهم از فراین چنین بر میاید که سنگینی مصارف حزب حاکم و خاصاً اردو که حافظ منافع حزب و دولتمدان شمرده میشود، اقتصاد این کشور را کم شیمه ساخته و عواید پروسس و صدور مس، پوتاشیم و اندکی طلا، به تقاضا های رو به ازدیاد مردم این کشور، برای یک زنده گی امن و مرفه جواب قناعت بخش داده نمیتواند.

تولید ناخالص داخلی GDP: ۹,۷ بلیون \$ (۲۰۱۷).

رشد سالانه تولید ناخالص داخلی: 5%

عاید سرانه سالانه: \$ ۱۶۰۰

ساختار سکتوری تولید ناخالص داخلی: زراعت 11.7%، صنعت 29.6% و خدمات 58.7%

انفلاسیون: 9%

نیروی کار: ۱/۷۱ میلیون نفر (۲۰۲۴). زراعت 80% و صنعت، خدمات و سایر بخش ها 20%

نرخ بیکاری: 5.6%

د پانو شمیره: له 1 تر 6

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزی بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خیر و لولئ

زندگی زیر خط فقر: 50% (۲۰۰۴).
 بودجه: عواید 633 میلیون \$ و مصارف ۵۴۹ میلیون \$ (۲۰۱۸).
 صنعت: استخراج و پروسس مس، پتاشیم و طلا، پروسس مواد خوراکی و نوشیدنی ها، تار نخی و پشمی، منسوجات و البسه، اشیای استهلاکی، نمک، سمنت، پلاستیک و کارهای دستی.
 رشد سالانه تولیدات صنعتی: 4.3%
 تولید برق: ۲۲۸۰۰۰ kW (۲۰۲۰). از تیل 93.8% و از منابع جدید مانند آفتاب و باد 6.2% (۲۰۲۰).
 مصرف برق: ۳۹۴/۴۶ میلیون kWh (۲۰۱۹)،
 تولید تیل خام: صفر بیرل - روز (۲۰۲۱)،
 صادرات تیل خام: صفر بیرل - روز (۲۰۱۸)،
 واردات: صفر بیرل - روز،
 ذخیره تیل: صفر بیرل (اول جنوری - ۲۰۲۱)،
 تولید تیل پاک: صفر بیرل - روز (۲۰۱۵)،
 مصرف تیل: ۵۲۰۰ بیرل - روز (۲۰۱۹)،
 واردات تیل: ۴۰۰۰ بیرل - روز،
 تولید گاز: صفر متر مکعب - سال (۲۰۲۱)،
 ذخیره گاز: صفر متر مکعب (اول جنوری - ۲۰۲۱).
 زراعت: 75.1% زمین های اریتریا قابل کشت اند که 6.8% آن تحت زرع بوده و 68.3% را چراگاه ها تشکیل میدهد. 15.1% اریتریا را جنگلات و 9.8% باقی مانده را کوه ها، دریاها، شهرها، مناطق کار و تولید و محلات بود و باش روستایی تشکیل میدهد. در سال ۲۰۱۲ موزی 210km² زمین این کشور کشت میشد. 80% مردم این کشور در عرصه زراعت، جنگلداری و مالچر ها مصروف کار اند و 11.7% تولید ناخالص داخلی از همین سکتور بدست می آید. پنبه، تنباکو، جواری، موم، حبوبات، قهوه، میوه جات، سبزیجات، گوشت، لبنیات، تخم مرغ و علوفه از محصولات مهم حیوانی و زراعتی اریتریا به حساب می آیند.
 مالداری: با وصف موجودیت چراگاه های سرسبز درین کشور، سکتور مالداری اریتریا خوب انگشاف نه نموده و هنوز هم کارها در خانه ها و فارم های کوچک محلی انجام میشوند.
 ۱/۹ میلیون گاو، ۴/۷ میلیون بز، ۲/۱ میلیون گوسفند، ۳۱۹۰۰۰ شتر و ۱.۱ میلیون مرغ خانگی در این کشور هر سال به طور متوسط ۷۰۰۰ تن ماهی صید میشود.
 معادن مهم: طلا، جست، مس، پوتاشیم، نمک و احتمالاً تیل و گاز طبیعی.
 صادرات: به ارزش مجموعی ۶۲۴/۳ میلیون \$ (۲۰۱۷).
 طلا و دگر منرالها، حیوانات زنده، موم، البسه، مواد خوراکی، اشیای استهلاکی و مصنوعات دستی.
 شرکای بزرگ تجاری: چین 67%، امارات متحده عربی 26%، فلیپین 5%، ایتالیا 1% و کوریای جنوبی 1%
 واردات: به ارزش مجموعی ۱/۱۲۷ بلیون \$ (۲۰۱۷).
 ماشین آلات، وسایط نقلیه، پرزه جات، تیل و محصولات پتروشیمی، اشیای استهلاکی، ادویه، مواد غذایی، سامان آلات برقی و اسلحه و مهمات.
 شرکای بزرگ تجاری: چین 32%، امارات متحده عربی 27%، ترکیه 9%، ایالات متحده امریکا 7% و ایتالیا 5%.
 قروض خارجی: 461.37 میلیون \$ (۳۱ دسمبر - 2023).
 واحد پولی: نکفه Nakfa.
 یک دالر امریکایی = ۱۵ نکفه (۳۰ جون - ۲۰۲۵).
 سال مالی: عیسوی (گریگوری)
 سیستم وزنی: متریک و اوزان محلی.
 ترانسپورت: اریتریا 306km خط آهن، 16000km سرک (1600km پخته و 14400km خامه) و ۹ کشتی تجاری (با ظرفیت 1000GRT یا بیشتر از آن) دارد.

کارگو	Cargo	۴
تانکر مواد نفتی	Oil tanker	۱
سایرین	Others	۴

میدانهای هوایی: مجموعاً 13 (۲۰۲۱)	پخته 4	خامه 9
-----------------------------------	--------	--------

د پانو شمیره: له 2 تر 6

1	2	رنوی طویلتر از 3047m
1	2	رنوی از 2438m تا 3047m
5	-	رنوی از 1524m تا 2437m
2	-	رنوی از 914m تا 1523m

میدان های هلیکوپتر: ۳ (۲۰۲۱).

Eritrean Airlines از وقت تاسیس (۱۹۹۱) الی سال ۲۰۰۸، بحیث یگانه شرکت دولتی خدمات هوایی ملکی فعالیت مینمود. بعد از ۲۰۰۸ بعثت مشکلات اقتصادی به انتقال حجاج محدود و در سال ۲۰۱۲ از پرواز به اتحادیه اروپا ممنوع شد. در سال ۲۰۱۱ شرکت خصوصی Nasair با شرکت فوق دولتی یکجا شد که چند پرواز محدود داخلی و منطقه ای دارد. اسمارا یگانه میدان هوایی بین المللی این کشور بحساب میرود، Nasair فعلاً دو بال طیاره دارد که در سال ۲۰۱۸ حدود ۱۰۳۰۰۰ مسافر را انتقال داده است. ۷۲۴۰۰ موتر تیزرفتار، بس، لاری، تانکر و سایر وسایط نقلیه ساختمانی و معدنکاری.

بنادر: عصب Assab و ماساوا Massawa یا میتسیوا (Mitsiwa).
مخابرات: کد تلفون (۰۰۲۹۱). تعداد تلفون های دیجتل ۶۶۰۰۰ و همراه ۱/۸ ملیون (۲۰۲۱). اریتریا یک سیستم کوچک و عقب مانده تلفون و تکنالوژی معلوماتی دارد که متعلق به دولت است.

احصاییه ها نشان میدهد که ۴% مردم این کشور، آنهم فقط در شهرها کمپیوتر و حدود ۲% به انترنت دسترسی دارند. دولت اریتریا تلاش میکند تا کمیت و کیفیت خدمات تلفون و تکنالوژی معلوماتی را ارتقا بخشیده و تکنالوژی 3G را تا نقاط دور دست توسعه ببخشد.

رسانه ها: رسانه های اریتریا مربوط دولت هستند و سکتور خصوصی اجازه ندارد که درین بخش سرمایه گذاری کنند. این کشور تنها یک TV و دو رادیو دارد. مردم اریتریا میتوانند که برنامه های شبکه های تلویزیونی خارجی را از طریق ماهواره و انترنت دریافت کنند.

شرح وسایل انتشاراتی موجی در اریتریا (۲۰۲۰)			
۹۵۰۰۰۰	کل تعداد رادیو	دولتی = ۲	مراکز نشرات رادیویی
۴۰۸۰۰۰	کل تعداد TV	دولتی = ۱	مراکز نشرات تلویزیونی

کود انترنت: er.

مشترکین انترنت: ۸۳۲۰۰ نفر. ۲۰% مردم (۲۰۱۹).

انکشاف اجتماعی: اریتریا به حساب عاید سرانه سالانه و حجم تولید ناخالص داخلی، از جمله کشورهای عقب مانده افریقا و جهان به حساب می آید. به اساس معلومات CIA World Factbook – 2017 هر اریتریایی سالانه بطور متوسط ۱۶۰۰ \$ عاید دارد که چند بار بیشتر از عاید مردم افغانستان میباشد.

۵۵% مردم اریتریا بالای ۱۵ سال (مردان ۸۴/۴% و زنان ۶۸/۹%) دارای تعلیمات متوسط و یا مسلکی و یکعده کم دارای تحصیلات عالی هستند، تعلیم و تربیه برای اطفال ۷-۱۴ سال الزامی و بعضاً رایگان است، جوانان بطور متوسط ۸ سال درس میخوانند، 68.43% اطفال واجد شرایط به مکاتب میروند، دولت NA تولید ناخالص ملی را به امر انکشاف معارف و تحصیلات عالی اختصاص داده و دولت و سکتور خصوصی میکوشند تا برای کودکان و جوانان کشور، زمینه تعلیم و تربیه خوب و عالی را فراهم سازند.

تعلیم و تربیه در اریتریا از کودستان آغاز و پوهنتون به پایان میرسد. رفتن به کودستان تقریباً الزامی؛ اما رایگان نیست.

مکاتب ابتداییه ۵ سال (۶-۱۰ ساله) است که متعلمین در آن زبان محلی، معلومات مدنی، جغرافیه، حساب و مضمون مذهب فرا میگیرند و در مکاتب دولتی رایگان میباشد. مکاتب متوسطه ۳ سال (۱۱-۱۳ سال) اند که متعلمین به انگلیسی درس میخوانند. بعد ازین دوره لیسه می آید که دو نوع اند: لیسه های بخش اقتصاد و لیسه های عمومی. حدود 5% - ۷ فارغین دوره متوسطه به مکاتب فنی و مسلکی میروند که بین ۲ - ۴ سال خوانده میشوند و متعلمین را برای کارهای فنی (عمدتاً) و یا رفتن به تحصیلات عالی فنی و مسلک آماده میسازند.

اریتریا ۷ موسسه تحصیلات عالی و مسلکی دارد که جوانان دختر و عمدتاً پسر را در رشته های تربیه معلم، زراعت، بیالوژی، تجارت و اقتصاد، پرستاری و تکنالوژی طبی، انجینیری و هنرها تربیت مینماید. دو پوهنتون دولتی نیز درین کشور فعال اند. یکی پوهنتون اسمارا که در سال ۱۹۵۸ تاسیس شده و دومی انسیتیوت تکنالوژی اریتریا.

شرح مراکز تعلیمی اریتریا (۲۰۲۰)

د پانو شمیره: له 3 تر 6

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزي بني پاڼوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکي په څیر و لولئ

نوع مرکز تعلیمی	تعداد مرکز	مجموع آموزنده	مجموع آموزگار
مکاتب ابتدائی	۹۰۵۰	۵۷۰،۰۰۰	۱۹۰،۰۰۰
مکاتب متوسطه	۹۰	۴۹۷،۰۰۰	۱۶۵،۰۰۰
مکاتب فنی و مسلکی	۳۵	۲۷،۰۰۰	۲۱،۰۰۰
تحصیلات عالی	۹	۱۴،۰۰۰	۱،۰۰۰

اریتریا ۴ روزنامه و حدود ۷۵ هفته نامه، ماهنامه و گاهنامه دارد که 50% به زبان عربی و متباقی به زبان های انگلیسی و محلی به نشر میرسند. هر سال بطور متوسط ۲۰۰ عنوان کتاب جدید علمی، هنری، ادبی، تخریکی و معلوماتی نشر می شود و هر نفر سالانه بطور اوسط 0.01Kg کاغذ را برای نوشتن، خواندن و نشرات به مصرف میرساند که یک رقم کوچک است.

محیط زیست اریتریا بعلت ازدیاد نفوس در شهرها و بعضی مناطق روستایی، فقر و بیچاره گی، مشکلات اقتصادی و پایین بودن سطح آگاهی عامه صدمه دیده، وزرات صحتی در سطح نازل قرار دارد و بیمه های وجود ندارد که مردم در اوقات بیماری، معلولیت، بیکاری، تقاعد و مرگ کمک نماید.

دولت اریتریا 4.2% تولید ناخالص داخلی خود را به صحت مردم (کلینیکها، شفاخانه ها، واکسین، دندان، زیبایی، ادویه، تحقیقات و امور انکشافی) اختصاص داده (۲۰۲۱)، افزایش سالانه نفوس 5% است (۲۰۱۷) که در دنیا درجه چهل و ششم را به خود اختصاص میدهد، در ۱۰۰۰ طفل نو تولد ۴۱/۵ نفر میمیرند که در دنیا سی ام میشود، عمر وسطی مردم بیشتر به ۶۶/۸۵ نزدیک شده، یک زن در کل عمر بطور وسطی ۳/۵۸ طفل بدنیا می آورد که در دنیا جایگاه سی و پنجم را دارد، 21% کودکان زیر پنج سالگی وزن کافی ندارد، 73.2% مردم به آب صحتی آشامیدنی دسترسی دارند، 44.5% تشنابها صحتی و عصری اند، حدود ۱۳۰۰۰ نفر با HIV/AIDS زندگی میکنند، هر سال بطور متوسط کمتر از ۵۰۰ نفر بعلت این مرضی میمیرند و در ۱۰۰۰۰۰ نفر ۲۴۴ توبرکلوز دارند.

حقوق زنان در اریتریا بعلت حاکمیت طرز تفکر قبیلوی، مشکلات اقتصادی، فقر و بیچاره گی و ضعف تطبیق قوانین مراعات نمیشوند و زنان از طفولیت تا پیری مشکلات زیادی را متحمل میشوند.

در اریتریا به هر ۱۴ نفر یک TV، به ۶/۵ نفر یک رادیو، به ۳۰ متعلم یک معلم، به ۱۴ محصل یک استاد، به ۵۰ نفر یک تلفون دیجتل، به ۲ نفر یک تلفون همراه، به ۶۰۰۰ نفر یک داکتر عمومی و به ۳۱۰۰ نفر یک بستر شفاخانه میرسد، 47% مردم برق و 20% انترنت دارند.

قوای مسلح: قوای زمینی، قوای بحری، قوای هوایی و مدافعه هوایی، پولیس، گارد، سرحدات آبی و امنیت ملی.

سن خدمت عسکری: 18 - ۳۰ ساله، زن و مرد هر دو، داوطلبانه و الزامی.

ذخیره افراد احتیاطی برای خدمت عسکری (۱۶ - ۳۹ ساله): مرد ۱۳۵۰۴۰۰ و زن ۱۳۶۲۶۰۰ نفر،

افراد مناسب برای خدمت مکلفیت: مرد ۸۹۶۰۰۰ و زن ۹۳۵۷۰۰ نفر،

افرادی که سالانه به مکلفیت میرسند: مرد ۶۶۸۰۰ و زن ۶۶۷۰۰ نفر.

سهم مخارج نظامی در تولید ناخالص داخلی: 10% (۲۰۱۹).

منازعات منطقوی: اریتریا به خاطر علامه گذاری سرحدات خود با ایتوپیا منازعه طویل المدت دارد. در سال ۲۰۰۲ یک کمیسیون مشترک دو جانبه به خاطر رفع منازعات سرحدی ایجاد شد. اعلامیه نهایی خود را در مورد معیین ساختن خطوط سرحدی و علامه گذاری در سال ۲۰۰۶ صادر نمود، اما متاسفانه که هر دو جانب به این اعلامیه اعتنا نشان نداده و مشکلات بر جای خود باقیماند.

سودان اتهام وارد میکند که اریتریا با مخالفان آن دولت همکاری نموده و از نفوذ گروپهای مسلح به شرق سودان جلوگیری نمیکند. در سال ۲۰۰۸ عساکر اریتریا بطرف شرق، از سرحد عبور نموده و بعد از اشغال شبه جزیره راس دومیرا Ras Doumera در بحیره سرخ، حدود دریایی خود را نیز توسعه دادند.

مهاجرین و بیجا شده گان داخلی: ۲۰۰۰ مهاجر سومالیایی و ۱۰۰۰ سودانی در اریتریا مسکن گزیده و حدود ۳۰۰۰۰۰ اریتریایی از خانه ها و مناطق اصلی شان بیجا شده و در سودان زنده گی میکنند که یک رقم بلند بحساب میاید. به اساس معلومات UNHCR حدود ۱۹۰۰۰۰ اریتریایی در کمپ مهاجرین در ایتوپیا زنده گی میکنند و از تعداد جوانان کارگر و مهاجر اریتریا در لیبیا رقم دقیقی در دست نیست. ایالات متحده امریکا رقم مهاجرین قبول شده اریتریا را در امریکا در اواسط سال ۲۰۲۲ حدود ۳۵۰۰۰ نفر میداند.

قاچاق انسان ها: اریتریا میدای زنان، مردان و جوانانی شناخته میشود که برای انجام کار های شاقه در داخل و یا برای کار و تجارت جنسی بخارج قاچاق میشوند. از آنجاییکه گرفتن پاسپورت درین کشور مشکل و اخذ ویزه برای سفر قانونی برای کار و کسب معیشت مشکلتر از آن است، از همینرو بسیاری از زنان، مردان و اطفال این کشور بطور قاچاق به کشورهای ایتوپیا و لیبیا تا خلیج عربی/فارس میروند که طبعاً با مشکلاتی روبرو میشوند. ادامه جنگ و نآرامی در سودان و لیبیا باعث شده تا جوانان اریتریا بطرف اروپا رو آورده و با پرداخت پول گزاف به

قاچاقبران عازم کشور های اروپایی خاصاً اسپانیا شوند. یک عامل دیگری که باعث فرار یک‌عده جوانان اریترایی می‌شود، سوق دادن متعلمین صنف ۱ - ۱۲ در هنگام رخصتی های تابستانی به کار در پروژه های اجتماعی، خاصاً کارهای ساختمانی و اشتراک در کمپ های نظامی خاصاً در صنف دوازدهم است. جوانانیکه ازین دستورها سر باز زنند، چانس رفتنی به کالج های مسلکی و فنی و پوهنتون ها را از دست داده چاره ای جز مهاجرت به کشورهای همسایه یا اروپا ندارند.

قوانین اریتریا در قسمت جلوگیری از قاچاق انسان و از بین بردن عوامل آن جوابگو نبوده و کارکرد ادارات مربوط از قبیل پولیس، خرنوال ها و محاکم قناعت بخش نمیباشد.

مواد مخدر: ندارد.

تاریخ: تاریخ زمانه های قدیمی اریتریا و ایتوپیا (حبشه)، به صورت عموم مشترک است. اریتریا مانند سایر نواحی قدیم اکسوم که طی قرون ۱ - ۶ م بمیان آمده بود، یکی از نواحی تشکیل دهنده امپراطوری ایتوپیا است. ایتوپیا در قرن ۱۶ م ضمیمه امپراطوری عثمانی شد.

سرزمین فعلی اریتریا طی قرون ۱۴ - ۱۹ اکثر مورد اختلاف امرای خلافت عثمانی و رهبران ایتوپیا بود. حل این منازعات به مذاکرات دوامدار و قدرت نظامی نیاز داشت. در سال ۱۸۹۰ یک موافقتنامه میان منلیک دوم امپراطور ایتوپیا و ایتالیا به امضا رسید که مالکیت ایتالیا بر نواحی ساحلی بحیره سرخ و جزایر ملحقه آن را رسمی ساخت و این نواحی را اریتریا به معنای بحیره سرخ مسمی ساخت.

در مدت زمان کوتاه چند پایگاه نظامی ایتالیا در اریتریا ایجاد گردید که آهسته - آهسته به سوی ایتوپیا پیشروی میگردند. در نتیجه طی سالهای ۱۸۹۶، ۱۹۳۵ و ۱۹۳۶ تمام ایتوپیا از طرف ایتالیا اشغال گردید و اریتریا به ولایت ششم ایتالیا در شرق افریقا مبدل گردید.

در سال ۱۹۳۱ حملات برتانیای منجر به شکست ایتالیا شد و آنان را ازین سرزمین بیرون راندند. پس از جنگ دوم جهانی در سال ۱۹۵۲ اریتریا دوباره از سوی سازمان ملل متحد به ایتوپیا سپرده شد تا بصورت یک ولایت خودمختار فدرالی، مربوط به امپراطوری ایتوپیا اداره شود.

در سال ۱۹۶۲ هیلای سلاسی *Halia Selassie* امپراطور ایتوپیا که در آن زمان به نام (حبشه) یاد میشد، بالای شورای ملی اریتریا فشار آورد تا پیوستن اریتریا را به ایتوپیا به رسمیت شناخته و به آن جنبه قانونی بدهد. فشارهای وارده برخلاف توقع، احساسات آزادی خواهی را بیشتر از پیش تقویت نموده و مردم آزادیخواه اریتریا، که در وقت جنگها و مبارزه با استعمارچیان ایتالیایی نوعی وحدت و همدلی در میان شان به وجود آمده بود، در مقابل توسعه طلبی ایتوپیا عکس العمل نشان داده و نخستین استقلال طلبی مردم اریتریا گذاشته شد. در مقابل امپراطور احساساتی ایتوپیا، هیلای سلاسی، اریتریا را به حیث یک ولایت ایتوپیا اعلان کرد.

احساسات آزادیخواهانه مردم اریتریا در سالهای ۱۹۶۱ - ۱۹۶۶ بقدری شدت یافت که سودان مجبور به میانجی گری شد تا از وخامت بیشتر اوضاع جلوگیری نماید.

در سال ۱۹۷۶ دومین مرحله حملات مسلحانه، بر علیه حاکمیت ایتوپیا در اریتریا آغاز گردید. در سال ۱۹۷۸ جنگی میان سومالیا و ایتوپیا در گرفت که هشت ماه طول کشید. این جنگ آزادی خواهان اریتریا را برای پیشروی های بیشتر تقویت نمود. پس از آن ناامنی ها و برنامه های ناموفق سیاسی دولت ایتوپیا، مشکلات اقتصادی و خشکسالی دوامدار، آزادی خواهان اریتریا را بیشتر تشویق نمود تا خواست های خود را در سطوح ملی و بین المللی، به گوش جهانیان رسانیده و آهسته - آهسته مناطق بیشتری را از چنگ دولت بدست آورد.

در سال ۱۹۹۱ عساکر ایتوپیا در اریتریا شکست خورده، مجبور به عقب نشینی شدند. آزادی خواهان اریتریا بندر مصوع را تصرف نموده، پس از آن شهر اسمریا اسمارا و راه های ارتباطی آن با ایتوپیا را تحت کنترل خود آورده و آهسته - آهسته سرتاسر خاک اریتریا را تصرف نموده و به استقلال نزدیک شدند. به تعقیب این تحولات طرفین با تدویر یک فرآیند تحت نظارت ملل متحد موافقت کردند. درین فرآیند که در سال ۱۹۹۳ انجام شد، حدود 99.8% مردم اریتریا به جدایی از ایتوپیا و استقلال رای دادند.

روز ۱۳ می ۱۹۹۳ پس از ۳۴ سال مبارزه و نبرد مسلحانه، موجودیت کشور جدید اریتریا اعلام و اسایس افورکی *Isaias Afwerki* به ریاست جمهوری برگزیده شد.

در اواسط ۱۹۹۸ اختلافات ارضی اریتریا و ایتوپیا جدی شده و در ماه می ۲۰۰۰ نیروهای زمینی و هوایی ایتوپیا بخشهای از نواحی مرکزی و غربی نقاط سرحدی اریتریا را مورد حمله قرار داده، عساکر اریترایی را مجبور به عقب نشینی ساختند. سازمان ملل متحد از هر دو جانب خواست تا حملات شان را متوقف ساخته و از جنگ دست بردارند، پس از آن آتش بس اعلان شد، نیروهای حافظ صلح ملل متحد در مناطق سرحدی اریتریا جا به جا شده و مذاکرات حصول تفاهم آغاز شد. بدبختانه که منازعات مذکور تا سالهای سال لاینحل ماند و این مشکل بصورت اساسی حل و فصل نشده نگردید.

در سال ۲۰۰۰ اعضای شورای اجراییه جبهه مردم برای عدالت و دموکراسی، بشمول یکی از رهبران و بنیانگذاران آن جبهه، خواستار تطبیق قانون اساسی جدید شد که در سال ۱۹۹۷ به تایید مردم رسیده بود. در اواخر این سال

یکبار دگر منازعات سرحدی و جنگ میان ایتوپیا و اریتریا گرم شده و خونریزی های صورت گرفت. عساکر ایتوپیا وارد مناطق غربی اریتریا شده و سربازان اریتریا را مجبور به عقب نشینی نمودند. UN تعداد عساکر حافظ صلح خود را بیشتر ساخته و در مناطق سرحدی اریتریا جابجا نمود. روز ۱۲ دسمبر پیمان صلح میان هر دو طرف به امضا رسید و جنگ پایان یافت.

در سال ۲۰۰۱ تعداد ۱۵ نفر از اعضای شورای اجراییه جبهه مردم برای عدالت و دموکراسی از وظایف شان کناره گیری کرده و دولت اساسی افورکی را با الفاظ شدید، مورد انتقاد قرار دادند. دولت نیز از خشونت کار گرفته یازده نفر را به زندان افگنده و نماینده اتحادیه اروپا را از کشور اخراج کرد.

در سال ۲۰۰۷ ملل متحد ادعا نمود که تعدادی از جنگجویان اسلامگرای سومالیا در اریتریا تربیه میشوند. در ماه جولای سال ۲۰۰۸ ماموریت حفظ صلح ملل متحد درین منطقه به پایان رسید و نیروهای حافظ صلح از ساحه مورد منازعه ایتوپیا و اریتریا که 25Km طول داشت، بیرون کشیده شد.

بعلت این خروج نسبتاً سریع نیروهای حافظ صلح تطبیق نقشه های خطوط سرحدی ایتوپیا-اریتریا که در سال ۲۰۰۷ ترتیب شده بود، به تعویق افتاد و بعضی مناطق اریتریا به شمول دهکده Badme در تصرف نیروهای ایتوپیا باقی ماند.

در سال ۲۰۰۹ ایتوپیا فیصله یک گروه بی طرف در مورد معضلات سرحدی این کشور با اریتریا را نپذیرفت. در سالهای ۲۰۰۹ - ۲۰۱۱ ملل متحد یک سلسله تعزیرات بالای اریتریا وضع نموده و این کشور را به تربیه جنگجویان اسلامی بر ضد ایتوپیا متهم کرد. مراکز این جنگجویان در آن وقت در سومالیا قرار داشت. روز ۲۱ جنوری ۲۰۱۳ نظامیان طرفدار رییس جمهور اساسی افورکی یک کودتای مخالفین را خنثی کرد. درین اقدام ناکا، حدود یکصد افسر و سرباز در ابتدا تلویزیون دولتی و وزارت اطلاعات و نشرات اریتریا را تصرف کرده بودند.

حالت ده ساله (نه جنگ، نه صلح) بین ایتوپیا و اریتریا در سال ۲۰۱۸، وقتی به پایان رسید، که نخست وزیر اریتریا علامه گذاری منظور شده ۲۰۰۷ سرحدی را پذیرفت و هر دو جانب اعلامیه مشترک صلح و زیست باهمی را امضا نمودند.

رهبان اریتریا بعد از عقد پیمان صلح با ایتوپیا در سال ۲۰۱۸، فرصت یافتند تا بر سیاست های شان، در شاخ افریقا تجدید نظر نموده و برای تامین صلح و امنیت و همکاری بیشتر با همسایه ها تلاش نمایند.

در ماه نومبر ۲۰۱۸ شورای امنیت ملل متحد، تعذیراتی را لغو نمود که در سال ۲۰۰۹ بالای ورود اسلحه و مهمات به این کشور وضع نموده بود. شورای امنیت دریافته بود که اریتریا دگر به جنگجویان الشباب Al – Shabaab در سومالیا کمک نظامی نمیکند. امریکا الشباب را وابسته به القاعده میدانند. مناسبات جدید به اریتریا چانس داد که خدمات ترانسپورت هوایی و زمینی، تجارت و گردشگری خود را با ایتوپیا توسعه داده و به ایتوپیا نیز چانس داد تا از بنادر آبی اریتریا استفاده نماید.

اریتریا در اواسط سال ۲۰۲۱ به دست داشتن در جنگ ایالت Tigray ایتوپیا متهم و با تعزیرات ایالات متحده امریکا روبرو شد. این کشور در ماه جنوری ۲۰۲۳ تصمیم گرفت تا نیرو های مسلح خود را از شمال ایتوپیا فرا خواند. بعد ازین مقامات اریتریا قاطعانه تصمیم گرفتند، تا روابط خود با همسایه ها را بهتر ساخته و از کشور خود یک چهره مثبت ارایه نمایند.

روابط افغانستان با اریتریا:

کتاب (افغانستان و جهان، کشورهای آسیایی و افریقایی) که در سال ۲۰۰۳ از طرف ریاست مطالعات منطقوی وزارت امور خارجه ج.ا. افغانستان نشر شده، معرفی اریتریا نیامده و این نشان میدهد که این دو کشور روابط سیاسی ندارند.